

ת"פ 51405/10/12 - מדינת ישראל נגד ג'מיל קונבר

בית משפט השלום בירושלים

28 יוני 2015

ת"פ 51405-10-12 מדינת ישראל נ' קונבר

בפני
בעניין: כב' השופטת דנה כהן-לקח
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ג'מיל קונבר

הנאשם

גזר-דין

רקע

1. התיק שבכותרת החל להתברר לפני כב' השופטת לארי-בבלי והועבר לטיפולו בשלב הטיעונים לעונש. בפתח דיון הוכחות שהתקיים לפני כב' השופטת לארי-בבלי ביום 17.6.2014, הציגו לפניו הצדדים הסדר-טיעון במסגרתו הנאשם הורשע על-פי הודאתו בעבירות שיוחסו לו בכתב-אישום מתוקן כדלקמן: הפקרה אחרי פגיעה לפי סעיף 64א(א) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: פקודת התעבורה או הפקודה); וכן מעשי פזיזות ורשלנות לפי סעיף 338א(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או החוק).

בהתאם לעובדות כתב-האישום המתוקן בהן הודה הנאשם, ביום 29.10.11 בסמוך לשעה 19:45 בכביש 60, אסף הנאשם ברכו ארבעה נוסעים שזהותם אינה ידועה למאשימה, והסיעם מכיוון מחסום המנהרות לכיוון שכונת גילה בירושלים. בסמוך לאחר מכן, בעקבות דיווח שהתקבל על ההסעה האמורה, הקים כוח מג"ב מחסום משטרי על כביש 60 בכיוון נסיעתו של הנאשם. בסמוך לשעה 19:50 הגיע הנאשם סמוך למחסום, ומשראה את המחסום ביצע פניית פרסה תוך חציית קו הפרדה רצוף, ופגע ברכבו של מר ויצהנלדר (להלן: המתלונן), אשר נסע בנתיב הנגדי (להלן: התאונה). הנאשם המשיך בנסיעתו לכיוון מחסום המנהרות, עצר לאחר המנהרה הדרומית ואפשר לארבעת הנוסעים לרדת מן הרכב ולהימלט. לאחר מכן, המשיך הנאשם בנסיעה במהירות לכיוון מחסום המנהרות, תוך שהוא עובר נתיבים בצורה מסוכנת ויורד לשולי הכביש. במחסום המנהרות הוקם מחסום נוסף בכיוון נסיעתו של הנאשם. מוסכם בין הצדדים כי שם נעצר הנאשם (ראו: פרוטוקול דיון מיום 23.12.2014, עמ' 10, ש' 18). כתוצאה מהתאונה, נוסעת שישבה בכסא שליד הנהג ברכב הנפגע, אשר הייתה אותה עת בהריון, פונתה לבית-חולים באמבולנס וסבלה מכאבי בטן. במעשיו אלה, נהג הנאשם ברכב בדרך ציבורית באופן נמהר או רשלני שיש בו כדי לסכן חיי אדם או לגרום לו חבלה. כמו כן, הנאשם נהג ברכב המעורב בתאונה שבה נפגע אדם, כאשר היה עליו לדעת שבתאונה נפגע אדם או עשוי היה להיפגע אדם, ולא עצר במקום התאונה או קרוב לו ככל האפשר, כדי לעמוד על תוצאות התאונה ולהזעיק עזרה. בכל

אלה הודה הנאשם, ובגין כך הורשע בעבירות של הפקרה אחרי פגיעה ומעשי פיזיות ורשלנות כמפורט בפתח הדברים.

2. הצדדים לא הגיעו להסכמה עונשית וכל צד נותר חופשי בטיעונו. לבקשת הסנגור, הפנתה כב' השופטת לארי-בבלי את הנאשם לשירות מבחן לצורך עריכת תסקיר בעניינו, והוא מונח לפניי.

תסקיר שירות המבחן

3. מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם הנו כבן 31, נשוי ואב לשני ילדים בגילאים 2 ו- 4.5 (מאז נולד לנאשם ילד נוסף), מתגורר עם אשתו וילדיו בסמוך למשפחת מוצאו בשכונת ראס אל-עמוד בירושלים. הנאשם עזב את לימודיו לאחר 8 שנות לימוד על רקע המצב הכלכלי הקשה בו הייתה שרויה משפחתו, והשתלב בשוק העבודה. לאורך השנים עבד הנאשם בעבודות שונות, והתקשה לשמור על יציבות תעסוקתית. בשנת 2004, כאשר היה כבן 21, ריצה הנאשם עונש מאסר בפועל ראשון מאחורי סורג ובריח למשך 36 חודשים בגין מעורבותו בעבירות בטחון. לאחר שחרורו ממאסר עבד הנאשם בעבודות שונות, ללא יציבות תעסוקתית וזאת עד להפסקת עבודתו עקב תאונת עבודה באוגוסט 2014, בעקבותיה עבר ניתוח בברך והוא מצוי כעת במעקב רפואי.

אשר לעבירות נשוא התיק שבכותרת - בתחילה, הנאשם מסר לשירות המבחן גרסה שונה מזו המתוארת בכתב-האישום המתוקן והתקשה לקבל אחריות למעשיו. עם זאת, לאחר שהנאשם עומת עם עובדות כתב-האישום המתוקן, הוא קיבל אחריות מלאה למעשיו וביטא פחד וחששות מתוצאות ההליך המשפטי שמתנהל כנגדו. הנאשם תיאר כי בתקופה בה בוצעו העבירות סבל ממצוקה כלכלית. לטענתו, הדבר פגע בשיקול דעתו, והביא אותו לחשוב על הסעת שב"חים לתוך שטח ישראל תמורת תשלום כספי כפתרון לבעיותיו. לדברי הנאשם, כשהבחין בכוחות המטרה פחד מהשלכות מעשיו ולפיכך חזר בדרכו, הוריד את הנוסעים וניסה להימלט מהמקום. שירות המבחן התרשם כי הנאשם מבין את חומרת מעשיו ומגלה חשש מתוצאות ההליך המשפטי שמתנהל כנגדו, דבר המהווה גורם מרתיע לעתיד.

שירות המבחן התרשם כי חסכים רגשיים, חוסר בדמויות סמכותיות, קושי בהצבת גבולות, קושי בהתמודדות עם מצבי לחץ וכן קושי בשמירה על יציבות תעסוקתית - כל אלה מהווים גורמי סיכון להישנות מעורבות בפלילים. יחד עם זאת, מאז הרשעתו הקודמת של הנאשם לא נפתחו כנגדו תיקים נוספים, למעט התיק הנוכחי. הנאשם קיבל אחריות מלאה לביצוע העבירות וביטא הבנה לחומרת מעשיו ולהשלכותיהם. כל אלה מהווים גורמי סיכוי לשיקום.

במישור ההמלצה - שירות המבחן התרשם כי הנאשם בדרך-כלל משקיע מאמצים לניהול אורח חיים נורמטיבי ותקין, וכי ההליכים המשפטיים המתנהלים כנגדו מהווים עבורו גורם מרתיע ומלמד. בהתחשב בכך, המליץ שירות המבחן להימנע מהשתת עונש מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח, אשר עלול להחריף דפוסים בעייתיים וחסכים רגשיים באישיותו של הנאשם. תחת זאת, המליץ שירות המבחן להטיל על הנאשם עונש מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות, לצד מאסר על-תנאי. יוער כי שירות המבחן נמנע מהמלצה טיפולית, שכן הנאשם שלל צורך בקבלת טיפול, ושירות המבחן התרשם כי הנאשם אינו מוכן להשתלב בתהליך טיפולי.

השתלשלות העניינים בהליך לפניי

4. טיעוני המאשימה לעונש נשמעו לפניי ביום 9.3.2015. עם סיום שמיעתם, ובפתח טיעוני ההגנה לעונש, עתר הסנגור להתיר למרשו לחזור בו מהודאתו בעבירה של הפקרה אחרי פגיעה (זאת, להבדיל מהעבירה של מעשי פזיזות ורשלנות שגם בה הורשע הנאשם לפי הודאתו, וממנה לא ביקש הסנגור לחזור). הדיון נדחה על-מנת לאפשר לסנגור להגיש נימוקים כתובים לבקשתו הנ"ל, וכן לאפשר למאשימה להגיב על כך בכתב. ביום 3.6.2015 ניתנה החלטתי לפיה בקשת הסנגור לחזרה מהודאה נדחתה, נוכח מכלול הטעמים שפורטו באותה החלטה (אני מפנה לדבריי שם). טיעוני ההגנה לעונש נשמעו לפניי ביום 22.6.2015.

טיעוני הצדדים לעונש

5. בא-כוח המאשימה, עו"ד שמואל ברזילי, עמד על חומרתם של מעשי הנאשם ונסיבות ביצועם; על הפגם המוסרי שדבק בהם; על הערכים המוגנים שנפגעו בעקבות כך; וכן על מדיניות הענישה הנוהגת. כמו כן, הגיש בא-כוח המאשימה פסיקה לתמיכה בטיעוניו. לטענת בא-כוח המאשימה, מתחם העונש ההולם במקרה דנן נע מ-10 עד 30 חודשי מאסר בפועל. בנסיבות העניין, עתר בא-כוח המאשימה להשית על הנאשם עונש ברף הבינוני של המתחם הנטען, קרי- 20 חודשי מאסר בפועל, וכן מאסר על-תנאי, פסילת רישיון נהיגה בפועל ועל-תנאי, קנס ופיצוי למתלוננת.

מנגד, בא-כוח הנאשם, עו"ד רמי עותמאן, טען כי מתחם הענישה ההולמת בגין העבירות הנדונות נע מחודשיים עבודות שירות עד 10 חודשי מאסר בפועל. הסנגור עמד על מכלול הנסיבות לקולא בעניין מרשו, לרבות ההודאה, המצב הבריאותי והמשפחתי של הנאשם, היות עברו הפלילי של הנאשם ישן, והעדר תיקים נוספים פתוחים על-אף חלוף הזמן. בהתחשב במכלול השיקולים לקולא, עתר הסנגור לאמץ את המלצת שירות המבחן ולהסתפק בעונש של 3-4 חודשי מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות וכן מאסר על-תנאי. הסנגור הותיר את סוגיית הפסילה והפיצוי לשיקול-דעת בית-המשפט, ועתר שלא להטיל קנס כספי עקב מצבו הכלכלי והמשפחתי של הנאשם. יוער כי גם הסנגור הפנה בטיעוניו לאסמכתאות מן הפסיקה.

הנאשם בדבריו לפניי הביע צער וחרטה על מעשיו, עמד על הקושי לפרנס את משפחתו וילדיו הקטנים (אחד מהם נולד רק כעת), וביקש להימנע מעונש מאסר בפועל מאחורי סורג וברח.

ריבוי עבירות

6. בנסיבות המקרה, אני סבורה כי שתי העבירות בהן הורשע הנאשם, מהוות אירוע אחד לצורך קביעתו של מתחם ענישה הולמת. מסקנה זו מתבקשת הן לפי "מבחן הקשר ההדוק" והן לפי "המבחן הצורני-העובדתי" (ראו: סעיף 40ג(א) לחוק העונשין וכן: ע"פ 4913/10 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014)). יוער כי באי-כוח שני הצדדים היו שותפים לעמדה זו בטיעוניהם לעונש.

מתחם העונש ההולם

7. בהתאם לסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, יש לקבוע את מתחם העונש ההולם למעשי העבירות שביצע הנאשם בהתאם לעקרון ההלימה המנחה בענישה, תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע, במידת הפגיעה בו, בנסיבות הקשורות

בביצוע העבירות ובמדיניות הענישה הנהוגה.

8. **בכל הנוגע לערכים המוגנים** - העבירה של הפקרה אחרי פגיעה נועדה להוביל לכך שנהג שהיה מעורב בתאונה, בין אם הוא אחראי לה ובין אם לאו, יעצור בזירת התאונה כדי לעמוד על השלכותיה ולהזעיק עזרה כאשר הדבר נדרש. התכלית של עבירת ההפקרה אחרי פגיעה היא משולשת: ראשית, להושיט עזרה לצורך הצלת חיי אדם או מתן טיפול רפואי. שנית, ליתן ביטוי לערכים של סולידריות חברתית, ערבות הדדית ודאגה לזולת. ושלישית, לאפשר את חקירת התאונה ונסיבותיה, ולבחון את אחריות המעורבים לה, כחלק מחשיפת האמת. כבר נקבע בפסיקתו של בית-המשפט העליון כי מעשה של הפקרה אחרי פגיעה מהווה מעשה אנטי-חברתי ואנטי-מוסרי מובהק, שמי שמבצע אותו: "...ראוי הוא כי יענש בכל חומרת הדין" (דברי כב' השופט (כתוארו אז) חשין ברע"פ 3626/01 ויצמן נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(3) 288, 187 (2002); עוד ראו: ע"פ 5000/08 סומך נ' מדינת ישראל (22.3.2009)). אשר לעבירה של מעשי פזיזות ורשלנות, הרי היא נועדה להגן על החיים ועל שלמות הגוף וכן לשמור על שלום הציבור ועל בטחון המשתמשים בדרך.

9. **בחינת נסיבות ביצוע העבירות** במקרה דנן מלמדת כי מדובר באירוע חמור. הנאשם הסיע ברכו ארבעה נוסעים שזהותם אינה ידועה למאשימה מכיוון מחסום המנהרות לכיוון שכונת גילה בירושלים. משראה הנאשם מחסום משטרה, החל בנהיגה מסוכנת שכללה ביצוע פרסה תוך חציית קו הפרדה רצוף. בעקבות כך, פגע הנאשם ברכו של אחר שנסע בנתיב הנגדי, וגרם לתאונת-דרכים. הנאשם לא עצר מיד לאחר שפגע ברכו החולף, על-מנת לעמוד על תוצאות התאונה ולבחון האם גרם לפגיעה באחד מנוסעי הרכב. במקום זאת, הוא המשיך בנסיעתו, ועצר מאוחר יותר רק על-מנת לאפשר לנוסעים שהסיע ברכו לרדת ממנו. לאחר מכן, המשיך הנאשם לנהוג במהירות, תוך שהוא עובר נתיבים בצורה מסוכנת ויורד לשולי הכביש. כל זאת, עד שנעצר על-ידי השוטרים במחסום משטרה נוסף שהוקם בכיוון נסיעתו של הנאשם. במישור **הנזק האקטואלי** - כתוצאה מתאונת הדרכים לה הביא הנאשם בהתנהלותו על הכביש, נפגע הרכב של המתלונן וכן פונתה נוסעת שישבה ברכב הנפגע לבית-החולים באמבולנס. יוער כי אותה נוסעת הייתה בהריון בעת התאונה, וכתוצאה מן הפגיעה נגרמו לה כאבי בטן. התנהגותו של הנאשם אף יצרה הכבדה על רשויות אכיפת החוק, שנאלצו להקים מחסומים בכביש כדי להוביל למעצרו של הנאשם. במישור **הנזק הפוטנציאלי** - אין ספק שברירת הנאשם מהשוטרים באמצעות נהיגה פרועה בכביש, סיכנה את נוסעי הרכב בו נהג הנאשם, וכן את כלל המשתמשים בדרך. אך במזל לא הסתיים האירוע בתוצאות חמורות יותר לגוף ולנפש.

מתסקיר שירות המבחן עולה כי **הסיבה** שהובילה את הנאשם לביצוע העבירות היה הפחד פן ייתפס על-ידי המשטרה בעודו מסיע שוהים בלתי חוקיים ברכב. אבהיר מיד כי בכתב-האישום המתוקן לא מיוחסת לנאשם עבירה של הסעת שב"ח והוא לא הורשע בעבירה כאמור. לפיכך, אני רואה להדגיש כי אינני נותנת לדברי הנאשם לפני שירות המבחן אודות הסעת שב"חים, כל משקל לחובת הנאשם. עם זאת, אני רואה להתחשב בכך שמעובדות כתב-האישום המתוקן בהן הודה הנאשם לפני, עולה כי הנאשם ראה לברוח מהמשטרה כאשר הבחין במחסום משטרה. לשם כך, לא נרתע הנאשם מלנהוג במהירות, תוך הפרה בוטה של כללי התנועה, תוך סיכון שלומם של נוסעי הרכב בו נהג ושל כלל המשתמשים בדרך, ותוך אדישות לגורל יושבי הרכב האחר בו פגע הנאשם במהלך נהיגתו הנמהרת. אף שנראה כי האירוע כולו לא היה מתוכנן מראש, הרי בחינת עובדות המקרה מלמדת כי לנאשם הייתה שליטה על מעשיו והוא פעל מתוך שיקול-דעת, כאשר במהלך נסיעתו עצר את הרכב בו נהג כדי להוריד את הנוסעים שישבו בתוכו. למרבה הצער, לא ראה הנאשם להפעיל שיקול-דעת דומה ולעצור את נסיעתו על-מנת לבחון את תוצאות התאונה ואת מצב הנוסעים

ברכב האחר בו פגע, ואף גילה אדישות לשלומם של יתר המשתמשים בדרך כאשר סיכן אותם עקב נהיגתו הפרועה. עוצמת הפגיעה בערכים המוגנים בעקבות מעשיו של הנאשם היא, אפוא, מהותית.

10. **בכל הנוגע למדיניות הענישה הנוהגת בעבירה של הפקרה לאחר פגיעה** - בתי-המשפט שבו והדגישו בפסיקתם לאורך השנים את חומרתה של עבירת ההפקרה אחרי פגיעה ואת הצורך לגזור בגינה עונש הולם ומרתיע. כך, טרם חקיקת החוק לתיקון פקודת התעבורה (מס' 101), התשע"ב-2011 (להלן: תיקון 101 לפקודת התעבורה או התיקון), וכך בוודאי לאחר חקיקת התיקון הנ"ל, אשר הוביל להחמרת הענישה המקסימאלית בגין העבירה הנדונה. לצד זאת, יש לתת את הדעת לכך שתיקון 101 לפקודת התעבורה יצר מדרג עונשים בהתאם ליסוד הנפשי שהתלווה למעשה ההפקרה, וכן בהתאם לעוצמת הפגיעה בנפגע העבירה. לפי התיקון הנדון, בנסיבות בהן נוהג הרכב היה מעורב בתאונה בה נפגע אדם, והוא לא ידע על הפגיעה האמורה אך היה עליו לדעת שנפגע אדם או שעשוי היה להיפגע אדם, ואף-על-פי-כן הוא לא עצר במקום התאונה כדי לעמוד על תוצאותיה ולהזעיק עזרה - דינו עד שלוש שנות מאסר (סעיף 64א(א) לפקודה). לעומת זאת, כאשר נוהג הרכב היה מודע לכך שנפגע אדם, ואף-על-פי-כן הוא לא עצר במקום התאונה כדי לעמוד על תוצאותיה ולא הזעיק עזרה - דינו עד שבע שנות מאסר (סעיף 64א(ב) לפקודה). יוער כי כאשר נוהג הרכב היה מודע לכך שנפגע אדם, ועוצמת הפגיעה הגיעה כדי חבלה חמורה או מוות, ואף-על-פי-כן הנוהג ברכב לא עצר במקום התאונה ולא הזעיק עזרה - דינו עד ארבע-עשרה שנות מאסר (סעיף 64א(ג) לפקודה).

במקרה שלפניי, הורשע הנאשם בהתאם לחלופה המקלה יותר הקבועה בסעיף 64א(א) לפקודת התעבורה (יסוד נפשי של רשלנות), המקימה עבירת עוון שהעונש המרבי הקבוע לצדה הוא שלוש שנות מאסר. בחינת פסיקתם של בתי-המשפט מעלה כי בגין עבירה של הפקרה אחרי פגיעה נוהגים בתי המשפט להטיל עונשי פסילת רישיון נהיגה לתקופות ממושכות וכן עונשי מאסר בפועל. משך המאסר בפועל נע ממספר בודד ועד מספר דו-ספרתי של חודשי מאסר בפועל, בהתאם לנתונים שונים כגון: החלופה בגינה הורשע הנאשם במסגרת סעיף 64א לפקודת התעבורה והיסוד הנפשי שנלווה למעשים; היקף הנזק ועוצמת הפגיעה בנפגע העבירה; האם הנזק לנפגע העבירה ארע כתוצאה מעצם התאונה, או שמא הנזק נגרם או החריף כתוצאה מעבירת ההפקרה; האם הנאשם היה אחראי לגרימת התאונה; האם הנאשם היה זה שהסגיר עצמו; שאלת קיומו של עבר פלילי; שאלת קיומה של הודאה ונטילת אחריות; ועוד. (בכל הנוגע למתחמי העונש ההולם וכן הענישה הנוהגת בעבירה של הפקרה אחרי פגיעה בחלופה המקלה יותר לפי סעיף 64א(א) לפקודת התעבורה, ראו והשוו: רע"פ 6823/13 בראנץ' נ' מדינת ישראל (28.11.2013) וכן: עפ"ת (מחוזי מרכז) 29086-04-13 בראנץ' נ' מדינת ישראל (31.7.2013); ע"פ (מחוזי נצרת) 4564-07-13 מדינת ישראל נ' עטיה (29.10.2013); בכל הנוגע למתחמי העונש ההולם והענישה הנוהגת בעבירה של הפקרה אחרי פגיעה בחלופות המחמירות יותר לפי סעיפים 64א(ב) או 64א(ג) לפקודת התעבורה, ולאמות-המידה המשמשות לצורך קביעת העונש, ראו והשוו פסיקת בית-המשפט העליון מהעת האחרונה: ע"פ 6864/14 ענאש נ' מדינת ישראל (8.3.2015); ע"פ 1902/14 מדינת ישראל נ' נתנוב (1.7.2014); ע"פ 1825/14 סרחאן נ' מדינת ישראל (7.7.2014); ע"פ 3304/14 פראן נ' מדינת ישראל (21.10.2014); ע"פ 3754/14 גורמזנו נ' מדינת ישראל (11.11.2014); וכן: ע"פ 2247/10 ימיני נ' מדינת ישראל, בסוף פסקה 83 (12.1.2011)). למען שלמות התמונה, אני רואה לציין כי המעין בפסיקה יכול למצוא גם מקרים חריגים בהם עקב נסיבות מקלות יוצאות-דופן, הוטל עונש מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות, לרוב בהסכמת המדינה במסגרת הסדר-טיעון (ראו והשוו למשל: ת"פ (מחוזי ירושלים) 33634-09-11 מדינת ישראל נ' לבן (7.3.2012); עפ"ת (מחוזי באר-שבע) 9048-07-12 פונרילנינגן נ' מדינת ישראל (29.8.2013)).

בכל הנוגע למדיניות הענישה הנוהגת בעבירה של מעשי פזיזות ורשלנות - מדובר בעבירת עוון שהעונש המרבי הקבוע לצדה הוא שלוש שנות מאסר. בחינת הפסיקה מעלה כי בתי-המשפט נוהגים להטיל בגין העבירה הנדונה עונשים הנעים ממספר בודד של חודשי מאסר בפועל (אשר במקרים מתאימים ניתנים לריצוי בדרך של עבודות שירות) ועד 12 חודשי מאסר בפועל ומעלה, לצד עונשי פסילה (למתחמי העונש ההולם בעבירה של מעשי פזיזות ורשלנות וכן לענישה הנוהגת בגין עבירה זו, ראו והשוו: ע"פ 2472/13 אבו פארה נ' מדינת ישראל (14.8.2013); ע"פ 1880/12 אבו זהירה נ' מדינת ישראל (2.7.2012); ת"פ (מחוזי ירושלים) 38784-03-14 מדינת ישראל נ' אבו אלהווה, פסקאות 50, 53 (14.12.2014); ת"פ (מחוזי ירושלים) 23215-12-13 מדינת ישראל נ' חטיב (4.5.2014); ת"פ (מחוזי ירושלים) 49795-05-12 שעאבנה נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (1.12.2013); ת"פ (מחוזי נצרת) 54255-01-12 מדינת ישראל נ' ביטאר (11.10.2012)).

11. בהתחשב בעקרון ההלימה המהווה עקרון מנחה בענישה; בהתחשב בערכים המוגנים שנפגעו ובמידת הפגיעה בהם; בהתחשב בענישה הנוהגת; וכן בהתחשב בנסיבות ביצוע שתי העבירות בהן הורשע הנאשם במקרה דנן (בשים לב, בין היתר, לכך שנהיגתו הנמהרת של הנאשם בדרך ציבורית הייתה לצורך הימלטות משוטרים וסיכנה אחרים; בשים לב לכך שהנאשם הוא שהביא בנהיגתו המסוכנת לקרות התאונה עם הרכב האחר; בשים לב לטיב הפגיעה שנגרמה לנוסעת ברכב; וכן בשים לב לכך שהנאשם ראה במהלך הבריחה מהשוטרים לעצור את רכבו כדי להוריד את נוסעיו, אך נמנע מלעצור את נסיעתו כדי לבדוק את תוצאות התאונה ואת מצב הנוסעים ברכב האחר בו פגע); אני סבורה כי **מתחם העונש ההולם נע ממספר חד-ספרתי גבוה של חודשי מאסר בפועל ועד 25 חודשי מאסר בפועל. זאת לצד עונש מאסר מותנה, פיצוי ו/או קנס, וכן פסילת רישיון נהיגה.**

בכל הנוגע לרכיב הפסילה, יצוין כי בהתאם לסעיף 40 לפקודת התעבורה, הרשעה בעבירה לפי סעיף 64א לפקודה מובילה לפסילת מינימום של שלוש שנים. רק בנסיבות מיוחדות שיירשמו, רשאי בית-המשפט להורות על פסילה לתקופה קצרה יותר.

העונש המתאים

12. לצורך גזירת העונש בגדרי המתחם שקבעתי, יש להתחשב בנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות כאמור בסעיף 40 יאלחוק העונשין:

לקולא, שקלתי את הודאתו של הנאשם ואת לקיחת האחריות המלאה מצדו על מעשיו, לרבות לפני שירות המבחן. עוד שקלתי את העובדה כי מאז ביצוע העבירות, לא הורשע הנאשם פעם נוספת. בנוסף, שקלתי את נסיבותיו האישיות של הנאשם, לרבות העובדה כי הנו נשוי ואב לילדים קטנים אותם הוא מפרנס (אחד מהם תינוק בן-יומו). יצוין כי הנאשם עבר תאונת עבודה באוגוסט 2014 והתקשה לעבוד עקב ניתוח בברך לו נזקק בעקבות התאונה (הסנגור הגיש תיעוד רפואי בעניין). התסקיר שהוגש בעניינו של הנאשם הוא חיובי בעיקרו כמפורט בפסקה 3 לעיל.

לחומרה, ניתן משקל לחומרת העבירות שביצע הנאשם ולצורך בהתרעת היחיד והרבים מפני הישנותן. יש להעביר מסר ברור כי אין מקום להתנהגות אנטי-חברתית מהסוג שהפגין הנאשם, תוך סיכון שלומם של המשתמשים

בדרך ואי דאגה לגורלם. כמו-כן, התחשבתי בעברו הפלילי של הנאשם. אמנם, מדובר בהרשעה בודדת ישנה יחסית (משנת 2005). עם זאת, באותו מקרה הורשע הנאשם בעבירות חמורות של חברות ותמיכה בארגון טרוריסטי, התפרעות, קשירת קשר לביצוע פשע, יצור נשק והצתה (יוער כי בגיליון הרישום הפלילי של הנאשם רשומות עבירות אחרות. עם זאת, הוצג לפניי גזר-הדין שניתן בעניינו של הנאשם באותה פרשה, וממנו עולות העבירות כפי שפרטתי לעיל). בגין ההרשעה בעבירות אלה, הושתו על הנאשם בשעתו 36 חודשי מאסר בפועל ומאסר על-תנאי. ההליך שלפניי אינו מהווה, אפוא, את הסתבכותו הראשונה של הנאשם עם החוק, והוא אף ריצה בעבר עונש מאסר בפועל לתקופה משמעותית. בנוסף, אציין כי לנאשם עבר תעבורתי קודם (אף כי אינו מכביד במיוחד). עוד אזכיר כי שירות המבחן נמנע מלבוא בהמלצה טיפולית במסגרת התסקיר, שכן התרשם שהנאשם אינו מוכן לכך.

בסיום הדברים אציין שלא נעלם מעיניי כי מאז ביצוע העבירות חלפו למעלה משלוש שנים וחצי. עם זאת, בחינת פרוטוקולי הדיונים בתיק זה מעלה כי במהלך ניהול התיק התבקשו דחיות מרובות מצד ההגנה פעם אחר פעם, באופן שתרם משמעותית להתמשכות ההליך. בנסיבות אלה, אין מקום ליתן לחלוף הזמן משקל מכריע ואין לראות בו חזות הכל.

13. בסופה של שקילה, באתי למסקנה כי אין בידי לאמץ את המלצתו העונשית של שירות המבחן כמבוקש על-ידי הסנגור. עונש מאסר בפועל לריצוי בדרך של עבודות שירות יהווה חריגה משמעותית לקולא ממתחם העונש ההולם. לא מצאתי הצדקה לחריגה כאמור בהתאם לאמות-המידה הקבועות בסעיף 40ד לחוק העונשין. שירות המבחן לא בא בהמלצה טיפולית בעניינו של הנאשם. זאת ועוד; הסתפקות בעונש של עבודות שירות יוביל לפגיעה בלתי מידתית באינטרסים ציבוריים כגון אכיפה שוויונית של הדין, הרתעה וההלימה. כך, בשים לב לחומרת המעשים ולנסיבות ביצועם, ובשים לב לצורך בהרתעת היחיד ובהרתעת הרבים מפני הישנות המעשים שגלומה בהם אנטי-חברתיות מובהקת. אני סבורה, אפוא, כי אין מנוס מהטלת עונש מאסר בפועל לריצוי מאחורי סורג ובריא בגדרי המתחם שנקבע. לאחר איזון בין מכלול השיקולים לחומרה ולקולא, אני רואה להעמיד את עונשו של הנאשם מעל לרף התחתון אך מתחת לרף האמצעי של המתחם שנקבע. בנוסף, אטיל על הנאשם עונש מאסר מותנה שצופה פני עתיד, וכן עונש פסילה (יצוין כי לא ראיתי להפחית מפסילת המינום - בפועל ועל תנאי - הקבועה בחוק, אך גם לא ראיתי להטיל פסילה לתקופה ממושכת יותר עקב מכלול הנסיבות לקולא). בשים לב לעונש המאסר בפועל שיטל על הנאשם, וכן בשים לב למצבו הכלכלי הקשה כנטען בפניי וכעולה מתסקיר שירות המבחן, ראיתי להימנע מהטלת רכיב של קנס כספי. אשר לפיצוי-ראיתי לפסוק פיצוי לטובת נפגעת העבירה שפונתה לבית-החולים בעודה בהיריון, על-מנת ליתן ביטוי לפגיעה בה.

סוף דבר

14. נוכח מכלול הטעמים שפורטו לעיל, אני רואה לגזור על הנאשם כדלקמן:

א. 11 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי המעצר בתיק זה.

ב. מאסר על-תנאי לתקופה של 5 חודשים למשך שנתיים מיום השחרור ממאסר. התנאי הוא שהנאשם לא יעבור עבירה מן העבירות בהן הורשע.

ג. פסילת הנאשם מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה למשך שנתיים מיום השחרור ממאסר, בניכוי ימי הפסילה.

המנהלית.

הנאשם יפקיד רישיון נהיגה או הצהרה מתאימה **במזכירות בית-המשפט** עם השחרור ממאסר.

ד. פסילה על-תנאי של 12 חודשים למשך שנתיים מיום השחרור ממאסר אם יבצע אחת העבירות בהן הורשע.

ה. פיצוי בסך 1,000 ₪ לנפגעת העבירה. הפיצוי ישולם ב- ... חודשיים שווים ורצופים, החל מיום ... ובכל ... שלאחר מכן. לא ישולם אחד התשלומים במועדו, תעמוד יתרת הפיצוי לפירעון מיידי.

המאשימה תמסור למזכירות את פרטי נפגעת העבירה כדי שהכספים יוכלו לעבור לידיה.

המזכירות תמציא העתק פרוטוקול זה לשירות המבחן למבוגרים.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, י"א תמוז תשע"ה, 28 יוני 2015, במעמד הצדדים.